

LBRIS

We know
books

Neagu Alexandru-Lucian

Seria Vălul destrămat

Gardienii Arivardului

Vol. 2

București
2026

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți aparține autorului.

Copyright 2026, **Neagu Alexandru-Lucian**.

Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

ISBN 978-973-0-43629-7

Carte tipărită prin Booksprint
www.booksprint.ro
carteamea@booksprint.ro

Booksprint

Pe locuri. Fiți gata. Print!

Cuprins

Rădăcini.....	9
Fiind băiet păduri cutreieram	23
Am zis nu!	122
Discipolul	179
Oameni și oameni.....	220
Diferențe.....	252
Inima mea ce bate.....	266
Cea cu Multe Capete	281
Între ciocan și nicovală.....	304
A da viață	344
Doleanțele unui rege.....	375
Epilog	411
Despre autor	418
Mulțumiri	419

Întremare.

Rădăcini

Las stiloul pe masa de lucru, pentru prima dată desprinzându-mi ochii de la paginile scrise.

— *Am descoperit câteva lucruri, Aieleen.*

— *Mă bucur să aud asta. Înseamnă că propunerea lui Evelyn dă roade.*

Mă îndrept către ferestrele larg deschise, pășind în afara lor, avântându-mă către văzduh. În urma mea, lumina dimineții se așternu peste literele proaspăt uscate.

— *Acesta este doar începutul, dar da, așa se pare.*

Tăcem amândoi până când ajung la altitudinea necesară înglobării insulei cu o singură privire. Orice nori ne-ar fi blocat priveliștea se retraseră de îndată.

— *Am realizat lucruri frumoase, Ay. Am transformat locul acesta sălbatic într-un cămin.*

Freamătul unei noi zile este purtat de Aer: uși deschise, salutări vesele, râsete, mugetele animalelor, rindea fasonând lemn, târnăcop spărgând piatră, apă clipocind printre dealuri, semințe sădite, fructe și legume culese – pământ călcat.

— *Iar eu sunt bucuros că i-am păstrat o parte din sălbăciune, Aieleen. Privesc înspre zona separată de sat. Până la urmă, acesta este domeniul meu.*

— *Chiar și fără crearea barierei, care dintre locuitori ar fi fost suficient de nesăbuit cât să-ți încalce vrerea?*

— *Adevărat, șoptesc, iar vântul îmi luă cuvântul și-l duse departe, făcându-l pierdut.*

Oceanul se desfășoară în imensitatea lui, curbându-se la orizont, fără a adăposti o singură suflare omenească în toate cele patru zări. Zâmbesc mulțumit, apoi îmi las trupul să cadă printre curenții de aer, mai repede și tot mai repede.

— *Astăzi voi trăi printre ei, hotărâsc, cu picioarele atingând lin pământul.*

— *Pesemne lucrurile descoperite chiar te-au binedispus, comentă Aieleen, zâmbind la rândul ei.*

— *Într-adevăr. Unele sunt importante, altele sunt simple observații. Ceea ce-mi aduce aminte, îți mulțumesc pentru ajutorul fragmentelor scrise. Au întregit prima parte a... să-i zicem roman?*

Aieleen râse, iar eu i mă alătur.

— *Gândurile tale au fost acolo unde au trebuit să fie, Ay, dar câteodată a fost nevoie de o atingere mai...*

— *Feminină? Măiastră? întreb amuzat, ieșind din deșul pădurii, în apropierea satului.*

— *Mă cunoști prea bine, surâse ea.*

Drumul se deschide drept în fața noastră, prima porțiune de cinci sute de metri fiind nebătătorită.

— *Scierea acestei părți mi-a deschis ochii asupra câtorva aspecte, Aieleen. În primul rând, îți vine să crezi că am folosit sistemul metric pentru o*

perioadă în care auzai în Arivard doar de leghe sau stânjen? Halal autor, nu?

— *Ay...*

— *Fie, nu despre asta voiam să vorbesc, dar trebuie să recunoști că a fost surprinzător. Vremurile s-au schimbat, iar eu am început, mai întâi de toate, să le urmez în gândire. De când s-a petrecut astfel? Cine ar putea ști...?*

Trecem printre casele acoperite cu stuf, printre oameni ce nu ne aruncă o singură privire. Mergem încet, nederanjați și nederanjând. Ori de câte ori vreun bărbat, femeie, copil sau orătanie ne taie calea, Spațiul se modelează pe potrivă nevoilor noastre. Astfel străbatem satul dintr-un capăt în altul.

— *Pe o notă mai serioasă, încep să întrevăd o parte din motivul pentru care sunetul apei mi se înfățișează mai purificator ca apa însăși. Nu ai fi de acord că orele petrecute pe Creasta Rechinului, privind în zare, veșnic însoțiți de zbuciumul valurilor sparte, au fost principalul făptaș? Pe atunci, până să aflăm că eram Înzestrați, orice ne putea lua gândul de la o alegere dincolo de puterea noastră era binevenit.*

— *Să fi știut adevărul nu ți-ar fi fost de folos, Ay. Secretul era prea mare.*

— *M-ar fi ajutat să-mi îndrept o parte din... nemulțumiri către altcineva, dar în rest îți dau dreptate.*

Mă opresc lângă ocean, trăgând în piept aerul sărat.

— *Că tot vorbim de lucruri ce s-au petrecut cu mult după transformarea în Dallen, se cade să mai*

adăugăm o vrajă codexului. Unele evenimente ar fi mai ușor de explicat. Să nu lăsăm cititorii să se arate prea nelămuriți!

— *Cuvintele acestea ar trebui spuse și în prezența lui Evelyn.*

— *Știe că nu fac lucrurile cu jumătate de măsură.*

— *Ziua i-ar fi mai senină auzindu-te pe tine.*

Nu-mi scapă tonul insinuant, dar aleg să-l ignor cu desăvârșire, precum ea nu luase în seamă nota de sarcasm legată de cititori. Nu insistăm.

Ne petrecem restul zilei în tăcere, nemișcați precum veșnica prezență a mareei. Stăruind.

— Eu am fost cel optimist, spun după o perioadă îndelungată pentru un om obișnuit. Pe l a fost cea prevăzătoare. Eu am fost o rază de soare în căutare de cotloane ascunse. Pe l luna însăși, veghind asupra mea, să nu rătăcesc. Ea a avut o claritate în gândire ce mie mi-a lipsit, cât și voința de a o duce până la sfârșit. Și totuși... chiar de aș fi știut tot ce cunosc acum, hotărârea ei nu m-ar fi îndurerat mai puțin.

— *Ai fost prizonierul vârstei tale, Ay. Cunoașterea timpurie nu-ți oferă experiența din spatele ei.*

— Da, așa este, spun, din nou cu glas tare, acceptându-i vorbele mângâietoare.

Orele se scurseră asemenea nisipului dintr-o clepsidră, până când soarele se apropie molcom de împărăția apelor, în propriul lui Abis, dincolo de orizontul omenirii existente în acest colț de lume. Dacă aș vrea, m-aș putea lua la întrecere cu el, să-l

prind din urmă, să-l văd gonind încet, în timp ce lumea s-ar învârti la picioarele mele. Zâmbesc la acest gând copilăresc, ușurat de o povară ce mă apăsase.

— *Să fii un copil e o binecuvântare, Aieleen, mă adresez jumătății mele. Doar să ai parte de o familie iubitoare și să nimerеști în vremuri pașnice.*

— *Copiii te pot surprinde chiar și în momente de reală cumpănă, îmi răspunse ea.*

— *Asta pentru că majoritatea sunt draci!*

— *Ay! îmi reproșă, însă tot cu zâmbetul pe buze.*

Râdem amândoi, pentru o perioadă scurtă, de om obișnuit.

Îmi întind mâinile într-un gest de dezamortire a corpului, unul de care nu am nevoie – fizic cel puțin. Acesta este bine primit, iar, astfel întremat, gândurile mi se îndreaptă către Evelyn. Se cuvine să-i mulțumesc cum trebuie! Dar nu acum. Treaba începută trebuie dusă la bun sfârșit.

— *Să mergem, Aieleen! Romanul nu se va scrie de unul singur!*

— *Cum rămâne cu „trăitul printre ei”? îmi reaminti ea, jumătate îndatoritoare, jumătate muștrătoare. Tot ce ai făcut a fost să te plimbi!*

— *Nu vreau să-mi cadă la picioare, caut o scuză pripită.*

— *Poți să nu li te arăți...*

Femeile intrau în casă să pregătească cina, pe când bărbații se ocupau cu strângerea uneltelor, mânărea vitelor și a păsărilor deopotrivă. Ici-colo, copii rumeni în obraji mai găseau suficientă energie

cât să alege și altceva în afară de semenii lor, ajutându-și părinții.

— *Îmi este îndeajuns, Aieleen. Prefer să trăiesc printre ei astfel. Nu vreau să le tulbur liniștea, iar a mea în asta se regăsește.*

Străbatem câțiva metri, fiecare prins cu gândurile sale. Acest lucru nu dură mult, căci vocea panicată a unei femei, alături de mersul ei grăbit, se făcură auzite printre ușoara toropeală ce cuprinsese satul.

— Pal! Lam! Unde sunteți?

Lua pe fiecare om ce-i trece prin față, întrebându-l dacă știa ceva, dacă-i văzuse copiii. Curând, bărbatul ei prinde de veste și i se alătură în căutare.

— *Iată, doi nesăbuiți care mi-au încălcat vrerea*, spun, încruntându-mă la ceea ce descoperisem prin întinderea percepției spirituale.

Fac un pas, străbătând întreaga distanță din sat până la poalele barierei. Aici, doi copii priveau cu teamă pădurea ce li se desfășura în față.

Fata era trasă la față, respirând cu greutate. Băiatul de lângă ea o privea îngrijorat, trăgând-o de mânecă.

— Pal, să ne întoarcem! Știi că nu avem voie aici!

Aceasta făcu doar un semn cu mâna, încercând să-și revină suficient cât să vorbească. Văzând-o astfel, bănuiala îmi fu confirmată încă o dată de la cercetarea cu percepția spirituală. Oftez supărat.

— *Trei reguli simple, Aieleen! Atât le-am cerut!*

— *Generațiile vin și pleacă, Ay. Unele lucruri se uită, altele își pierd luciul importanței.*

— *Poate ar trebui să destram un strat. Să vadă dincolo de barieră, să nu uite că eu exist!*

Dau să mă arăt copiilor, numai ca să realizez că hainele purtate aveau deja două zile. Xialda le ia locul de îndată, materializându-se. Totuși, aveam un prestigiu de păstrat!

— Du-te, Lam! Eu rămân! reuși să zică în cele din urmă fata.

— *Sunt apropiați de vârstă cu tine și Pel când ați fost aleși de Aer*, remarcă Aieleen.

— *Până și numele ei se aseamănă*, încuviințez nostalgic.

— Nu pot să te las singură! protestă băiatul.

— Atunci... nu te mai văita! Am nevoie... de ajutor. Ai văzut... ce scrie pe tăblițe... Mi s-a luat! Vreau să mă... fac bine!

— Atunci, poate te pot ajuta eu! spun cu o voce blândă, ieșind dintre faldurile Spațiului.

După cum era de așteptat, apariția mea subită stârni câteva țipete, în timp ce Aieleen clătina din cap dezaprobator.

— *Nu ai învățat nimic...*

— Ci... cine ești? îngăimă fata, căutând mâna frățiorului ei.

Această priveliște îmi înmuie inima într-atât de mult încât, fără știrea lor, doi copii reușiră să coboare un Maestru de pe culmile sale.

— Mi se spune Ayokunle, le transmit, așezat pe vine ca să par mai puțin înspăimântător. Nu vă

temeți! Eram prin preajmă și auzindu-te mi-am zis să te ajut, Pal. Desigur, dacă vei primi...

Se uită la mine cu ochi mari, neputând să și-i dezlipească. Nu mă asemănam cu nimic din ce văzuseră până acum. Poate că xialda fusese prea mult, poate ar fi trebuit să le vorbească Aieleen.

Nu, ar fi rămas înmărmuriți din cu totul alte motive, îmi dau seama imediat. Înfașurarea ei nu ar trebui văzută de ochi muritori. Surâd, gândindu-mă la prima noastră întâlnire.

— Ți este greu să respiri, nu? Simți că ai pe piept o greutate și câteodată leșini din senin, continui calm. După drumul făcut până aici îți este greu să stai până și în picioare. Am dreptate?

Fata dădu încetișor din cap, cu glasul încă pierdut.

— Eu te pot ajuta. Pot face toate aceste neplăceri să dispară. Trebuie doar să accepți. Ce spui?

— Eu... pentru asta... am venit, îngăimă ea, nu atât de sigură ca la început.

Pentru prima dată, frățiorul ei se frământă, arătându-și neliniștea.

— Ai fost foarte curajoasă! o laud, întinzându-mi totodată mâna stângă.

Din mijlocul palmei izvorî o lacrimă de foc, într-atât de pură și concentrată încât Elementele înseși se agitară la apariția ei.

— Pal! chițai băiatul, trăgând-o înspre el.

Nu-l pot învinovăți, nu când vântul sufla din toate sălașurile sale nebănuite, pământul le tremura la picioare, iar cerul da să adune Apa, Fulgerul și Focul într-o singură revărsare.

Extrag din fâlhr tăria ce a pus lumea în mișcare, diluând-o până când Elementele se potolesc, iar din ea nu a mai rămas decât o fărâmă de putere tămăduitoare.

— Gura mare! îi zic, împingând lacrima de foc.

Din cauza bolii ce se instaurase în corpul ei – motiv pentru care nu părăsise casa –, Pal era oricum albă ca varul, dar comportamentul meu familiar cât și ceea ce-i cerusem după acel spectacol ne-natural îi pune la încercare hotărârea de mai devreme, colorându-i chipul într-o nuanță pământie. Lam o trase din nou de mână, neștiind încotro să meargă, dar vrând oricum să fie cât mai departe de aici.

Le zâmbesc amândurora, căci parcă priveam versiunea unui trecut proaspăt scris.

— Alegerea îți aparține, Pal, îi zic domol.

Apoi, ceva mai ferm:

— Dar să nu crezi că un astfel de prilej te va aștepta mereu.

Fata se uită când la mine, când la lacrima de foc, ca într-un final să lase precauția deoparte, să deschidă gura mare și dintr-un hap să o înghită pe toată.

Imediat după aceea, mă cercetase, speriată că-mi voi da în cele din urmă arama pe față. Făcuse un salt de încredere uriaș, neștiind ce avea să o aștepte de partea cealaltă a prăpastiei. Din fericire pentru ea, dăduse peste o persoană recent devenită onorabilă. Sau, ca să nu spun minciuni, suficient de respectabilă cât să nu găsească plăcere în a sfârâma speranțele firave a doi copii.